

Sygn. akt I ACa 13/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Iwona Wiszniewska
Sędziowie:	SSA Maria Iwankiewicz SSO del. Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Magdalena Stachera

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa A. K. i Z. K.

przeciwko (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt I C 154/12

oddala apelację.

Maria Iwankiewicz Iwona Wiszniewska Zbigniew Ciechanowicz

Sygn. akt I ACa 13/13

Uzasadnienie wyroku z dnia 13 marca 2013 r.:

Powodowie A. K. i Z. K. w pozwie wniesionym przeciwko (...) Bankowi (...) S.A. w W. (określanego dalej jak (...)) domagali się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 23 sierpnia 2011 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 11 października 2011 roku w sprawie I Co 2541/11.

Jako podstawę swoich roszczeń powodowie przywołali art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc przede wszystkim, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu złożyły osoby nie posiadające wymaganego umocowania. Ponadto kwestionowali fakt doręczenia korespondencji Banku obojgu małżonkom, spełnienie wymogu dwukrotnego wysłania

zawiadomienia o zaległościach, jak i fakt istnienia dostatecznie wysokiej zaległości uzasadniającej wypowiedzenie umowy kredytowej.

Pozwany (...) Bank (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa, wskazując, że powodowie otrzymali dwukrotnie zawiadomienie o zaległości w płatności rat kredytu. Zaprzeczył także, jakoby osoby składające w imieniu Banku oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nie posiadały wymaganego umocowania.

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił powództwo A. K. i Z. K..

Orzeczenie to zostało oparte o następujące ustalenia:

Dnia 25 marca 2010 roku powodowie Z. K. i A. K. zawarli z pozwanym (...) umowę kredytu mieszkaniowego WŁASNY KĄT z oprocentowaniem zmiennym na kwotę 81.604,04 zł. Umowa składała się z części ogólnej (...) oraz części szczególnej (...). Stosownie do § 34 ust. 1 (...), Bank zawiadamiał kredytobiorcę pisemnie, listem zwykłym, o kwocie należności z tytułu zaległej raty spłaty kredytu, wysyłając przypomnienie. Zgodnie zaś z § 40 pkt 1 (...), (...) był uprawniony do wypowiedzenia umowy w części dotyczącej warunków spłaty kredytu w przypadku niedokonania przez kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach określonych przez Bank w wysłanych do kredytobiorcy dwóch kolejnych przypomnieniach. Powodowie uiszczali raty kredytu w sposób zgodny z umową do stycznia 2011 roku. W kolejnych miesiącach były one uiszczane w sposób nieterminowy i w różnej wysokości. Dnia 12 kwietnia 2011 roku powodowie zapłacili kwotę 600 zł, z czego jedynie kwota 297,51 zł przeznaczona została na spłatę wymagalnych odsetek za kwiecień 2011 roku. Dnia 19 kwietnia 2011 roku uiszczono dalsze 150 zł, z czego 146,73 zł zostało przeznaczone na spłatę wymagalnych odsetek za ten miesiąc. W maju oraz czerwcu 2011 roku nie uiszczono żadnych wpłat. Dnia 18 lipca 2011 roku, tj. po wypowiedzeniu umowy, powodowie zapłacili kwotę 450 zł, przy czym całość wpłaty przeznaczona została na zaległości z miesięcy od stycznia do maja 2011 roku. Kolejne wpłaty miały miejsce w następujących dniach: 350 zł - 3 sierpnia 2011 roku, 300 zł - 16 sierpnia 2011 roku, 400 zł - 30 sierpnia 2011 roku. Pomimo tego, powodowie posiadali niedopłaty za miesiące od stycznia 2011 roku do sierpnia 2011 roku.

Pismem z 17 marca 2011 roku Bank zawiadomił powodów o przekazaniu wierzytelności z kredytu do Centrum Restrukturyzacji i Windykacji.

Pismami z 9 maja 2011 roku każdego z powodów wezwano do zapłaty zaległych rat kredytu w wysokości 354,99 zł. W kolejnych pismach z 8 lipca 2011 roku poinformowano o zaległości w łącznej kwocie 1.481,25 zł. Jednocześnie, z uwagi na niedotrzymanie warunków spłaty zadłużenia, pracownicy pozwanego z Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w osobach naczelnika wydziału E. F. (1) oraz eksperta W. K. (1) złożyli w imieniu (...) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu. W dniu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy każdy z powyższych pracowników był umocowany do składania łącznie z drugą upoważnioną osobą, oświadczeń woli w zakresie czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności wykonywanych przez Oddział - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W., określonych w przepisach wewnętrznych Banku, w tym do podpisywania bankowych tytułów egzekucyjnych. Pełnomocnictwa ustanowiono na czas nieokreślony.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy powodowie odebrali 15 lipca 2011 roku.

Dnia 23 sierpnia 2011 roku pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzający, że na dzień 22 sierpnia 2011 roku posiada wymagalne i solidarne zadłużenie powodów na kwotę

łącznie 83.154,07 zł wraz z odsetkami w wysokości 24% w stosunku rocznym od 23 sierpnia 2011 roku.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Szczecinku z 11 października 2011 roku, wydanym w sprawie I Co 2541/11 powyższemu tytułowi nadano klauzulę wykonalności, zastrzegając, że odpowiedzialność dłużników ograniczona jest do kwoty 122.410,00 zł.

Pismem z 17 marca 2011 roku Bank zawiadomił powodów o przekazaniu wierzytelności z kredytu do Centrum Restrukturyzacji i Windykacji.

Pismami z 9 maja 2011 roku każdego z powodów wezwano do zapłaty zaległych rat kredytu w wysokości 354,99 zł. W kolejnych pismach z 8 lipca 2011 roku poinformowano o zaległości w łącznej kwocie 1.481,25 zł. Jednocześnie, z uwagi na niedotrzymanie warunków spłaty zadłużenia, pracownicy pozwanego z Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w osobach naczelnika wydziału E. F. (1) oraz eksperta W. K. (1) złożyli w imieniu (...) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu. W dniu złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy każdy z powyższych pracowników był umocowany do składania łącznie z drugą upoważnioną osobą, oświadczeń woli w zakresie czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności wykonywanych przez Oddział - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W., określonych w przepisach wewnętrznych Banku, w tym do podpisywania bankowych tytułów egzekucyjnych. Pełnomocnictwa ustanowiono na czas nieokreślony.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy powodowie odebrali 15 lipca 2011 roku. Dnia 23 sierpnia 2011 roku pozwany wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), stwierdzający, że na dzień 22 sierpnia 2011 roku posiada wymagalne i solidarne zadłużenie powodów na kwotę łącznie 83.154,07 zł wraz z odsetkami w wysokości 24% w stosunku rocznym od 23 sierpnia 2011 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Szczecinku z 11 października 2011 roku, wydanym w sprawie I Co 2541/11 powyższemu tytułowi nadano klauzulę wykonalności, zastrzegając, że odpowiedzialność dłużników ograniczona jest do kwoty 122.410,00 zł.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji uznał powództwo za bezzasadne stwierdzając, iż powodowie nie wykazali zaistnienia przesłanek ujętych w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., na którym opierali swoje roszczenia.

W ocenie Sądu I instancji nie sposób podzielić stanowiska powodów, że powództwo należy uwzględnić, albowiem A. K. nie otrzymała korespondencji z Banku z informacją o wypowiedzeniu zobowiązania. Co więcej, z dokumentów przedłożonych przez Bank wynika, iż to właśnie powódka odebrała oświadczenie o wypowiedzeniu spornej umowy (k. 115). Dodatkowo, zawiadomienie z 9 maja 2011 roku, jak i wezwanie do zapłaty wraz z oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy z 8 lipca 2011 roku skierowane zostało do każdego z małżonków, a nie jedynie do Z. K. (k. 42 - 43, 48 - 49).

Za niewłaściwe Sąd Okręgowy uznał stanowisko powodów w przedmiocie domniemanej wadliwości umocowania pracowników Banku (...) oraz W. K. (1) do składania oświadczeń w imieniu pozwanego. W powyższym względzie strona pozwana początkowo złożyła wprawdzie pełnomocnictwo dla E. F. (1), mające charakter wyłącznie procesowy (k. 45), ostatecznie jednak do akt sprawy przedłożono pełnomocnictwo właściwe, obejmujące umocowanie do składania łącznie z drugą upoważnioną osobą, oświadczeń woli w zakresie czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności wykonywanych przez Oddział - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W. (k. 145). W ocenie Sądu I instancji w odróżnieniu od pierwotnego pełnomocnictwa, miało ono charakter materialne - prawny. Brak jest nadto podstaw do uwzględnienia argumentacji strony powodowej, jakoby upoważniało ono jedynie do podejmowania czynności windykacyjnych, a nie obejmowało uprawnienia do zmiany stosunków obligacyjnych. Ponadto oba pełnomocnictwa

udzielone pracownikom Banku, tj. E. F. (1) i W. K. (1) zostały sporządzone w dniu 14 lutego 2011 roku, czyli przed czynnościami wypowiedzenia umowy, a jak wynika z przedłożonego wypisu z KRS (k. 140-143), nie ma wątpliwości co do tego, że zostały one umocowane przez osoby upoważnione w tym okresie do działania w imieniu pozwanego. Z treści przedłożonych pełnomocnictw wynika, że odnoszą się one do czynności podejmowanych w ramach Centrum Restrukturyzacji i Windykacji pozwanego Banku. Wierzytelność powodów została zaś przekazana do powyższej jednostki organizacyjnej już w marcu 2011 roku, a więc na etapie poprzedzającym podjęcie czynności zmierzających do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, a następnie czynności stricte egzekucyjnych. Z samej nazwy oddziału pozwanego Banku wynika przy tym, że do jego właściwości należy nie tylko windykacja, ale także restrukturyzacja zobowiązań kredytobiorców. Co więcej, z treści pełnomocnictwa nie wynika, aby ograniczało się ono wyłącznie do czynności podejmowanych w toku postępowania egzekucyjnego. W skład „czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności” zaliczyć można także wzywanie kredytobiorcy do zapłaty czy prowadzenie negocjacji dotyczących zapłaty. Nie może przy tym budzić wątpliwości, że warunkiem koniecznym dla wszczęcia postępowania egzekucyjnego jest wcześniejsze wypowiedzenie umowy.

Uzasadniając brak akceptacji dla stanowiska strony powodowej negującej możliwość złożenia oświadczeń woli Banku w przedmiocie wypowiedzenia umowy na podstawie pełnomocnictw udzielonych E. F. (1) oraz W. K. (1), Sąd I instancji uznał to stanowisko za nadmiernie zawężające, zarówno w aspekcie struktury organizacyjnej Banku posiadającego znaczną ilość oddziałów i filii na terenie całego kraju, jak i w kontekście podjęcia przez pracowników tegoż Banku skutecznych czynności zmierzających do zapłaty przez kredytobiorców wymagalnych wierzytelności. Nie sposób bowiem przyjąć, aby do czynności polegających na zawarciu i wypowiedzeniu umów kredytowych, które to w odniesieniu do pozwanego Banku są masowo zawierane, potrzebne byłoby pełnomocnictwo szczególnego rodzaju, albowiem ani przepisy ogólne zawarte w Kodeksie cywilnym, ani tym bardziej przepisy ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (zob. art.69-79c) nie przewidują takiej kazuistycznej regulacji dla tych czynności. Znamienne, że powodowie nie podnoszą kwestii ważności zawartej w dniu 25 marca 2010 roku umowy kredytowej, którą w imieniu pozwanego też podpisali upoważnieni pracownicy (...) Banku (...) S.A.

Stwierdzając prawidłowość wypowiedzenia umowy kredytowej łączącej strony Sąd I instancji zwrócił uwagę na to, iż w miesiącach maju i czerwcu 2011 roku powodowie w ogóle nie uiszczali rat kredytu, zaś w pozostałej części raty spłacane były nieregularnie i w odmiennych kwotach. Co więcej, pomimo dokonania trzech kolejnych wpłat w sierpniu 2011 roku, powodowie nadal posiadali niedopłaty za miesiące od stycznia 2011 roku do sierpnia 2011 roku. Mając przy tym na uwadze okoliczność, że pozwany dwukrotnie wysłał powodom zawiadomienia o zaległościach w spłacie kredytu (k. 42 - 43, 48 - 49), spełnione zostały przesłanki przewidziane w § 40 pkt 1 (...), uprawniające (...) do złożenia powodom wiążącego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu z 25 marca 2010 roku, a następnie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i skierowania wniosku o zaopatrzenie go w sądową klauzulę wykonalności.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie złożyli powodowie skarżąc go w całości i wywodząc zarzuty: błędnego ustalenia, że osoby które złożyły oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej były do tego upoważnione, podczas gdy zgodnie z treścią pełnomocnictw były one upoważnione jedynie do „dochodzenia wierzytelności wykonywanych przez Oddział, co jest rodzajowo inną czynnością w stosunku do upoważnienia do zmiany treści stosunku prawnego lub jego rozwiązania oraz błędnego ustalenia, że powodowie przed wypowiedzeniem umowy, zostali powiadomieni o zaległościach w trybie § 40 pkt 1 w zw. z § 34 OWU, podczas, gdy pozwany tego nie wykazał. Powodowie zażądali zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa

w całości i zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji podano, iż nie można się zgodzić z Sądem, że pełnomocnictwa udzielone pracownikom pozwanego E. F. (1) i W. K. (1) upoważniały je do dokonywania zmian w zakresie istniejącego zobowiązania, w tym do dokonania wypowiedzenia. Dochodzenie wierzytelności, a więc czynności których dotyczyły pełnomocnictwa, to czynności rodzajowo inne. Są one bezpośrednio zależne od treści stosunku zobowiązaniowego. Z istoty swojej nie ingerują jednak w samą jego treść oraz podstawy. Pracownicy, których pełnomocnictwa analizowane są niniejszym postępowaniu, mogą więc dochodzić wierzytelności związanych z wykonywaniem umowy, jak również wierzytelności powstałych po jej zakończeniu. Nie sposób jednak z upoważnieniem do „dochodzenia wierzytelności” wiązać prawo do ingerencji w sam stosunek umowny, w tym doprowadzanie do jego rozwiązania. Wymagałoby to, w ocenie powodów, dodatkowego upoważnienia. Za rażące przekroczeniem zasad wykładni oświadczeń woli oraz swobodnej oceny dowodów, było wnioskowanie o treści pełnomocnictwa na podstawie nazwy działu, w którym pracowały osoby składające powodom oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

W ocenie Sądu, fakt pracy w Oddziale Windykacji i (...), upoważniał pracowników do dokonywania „czynności restrukturyzacyjnych”. Przyjmując nawet, że można było dokonywać wykładni oświadczenia woli na tej podstawie, to na gruncie zasad prawidłowego rozumowania, dochodzi się do zgoła odmiennego wniosku. Jeśli Bank odróżnia czynności windykacyjne od restrukturyzacyjnych, należałoby uznać, że „dochodzenie wierzytelności” stanowi czynność windykacyjną, zaś restrukturyzacja to inne rodzajowo czynności (kompetencje), do których dokonywania powinno istnieć dodatkowe jednoznaczne upoważnienie.

Skarżący uważają, że Sąd I instancji niesłusznie usprawiedliwiał niejasności w zakresie funkcjonowania Banku. Na stronie 6 uzasadnienia wyroku wskazał, że struktura organizacyjna Banku, ilość oddziałów i filii na terenie całego kraju, i związana z tym konieczność podjęcia przez pracowników skutecznych czynności zmierzających do zapłaty przez kredytobiorców wymagalnych wierzytelności, nie pozwala na zwięzającą - w ocenie Sądu - interpretację pełnomocnictw. Takie stanowisko Sądu jest nie tylko niesłuszne, ale również krzywdzące i godzące w interesy powodów oraz wszystkich klientów pozwanego. W sytuacji niejasności interpretacyjnej treści dokumentów tworzonych samodzielnie przez bank, Sąd dopuszcza wykładnię korzystną dla tej instytucji. Jest to niezrozumiałe w związku ze statusem banków, nie tylko w Polsce, ale i na całym świecie, i traktowaniem ich jako instytucji zaufania publicznego, w stosunku do których stosuje się szczególnie rygorystyczne wymagania prawne w zakresie organizacji działania i bezpieczeństwa czynności bankowych. Istnienie niejasnych zapisów w dokumentach jest niedopuszczalne w ramach istniejących zasad organizacyjnych, jeszcze bardziej niedopuszczalne wydaje się nadawanie tym nieścisłościom znaczenia niekorzystnego dla klienta.

Uzasadniając drugą podstawę powództwa i jednocześnie apelacji powodowie podkreślili, iż z treści umowy wynika, iż wypowiedzenie mogło być dokonane jedynie po dwóch kolejnych przypomnieniach o zaległościach (§ 40 pkt.1 w zw. z § 34 ust. 1 OWU), zaś Sąd w sposób rażąco sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania uznał, że powiadomienia takie zostały dokonane. W ocenie skarżących zawiadomienie staje się skuteczne w sytuacji gdy doszło do adresata w taki sposób, że mógł się on zapoznać z jego treścią (art. 61 § kc), a pozwany nie wykazał faktu doręczenia powodom zawiadomień. Okoliczność, że zawiadomienie następuje w oparciu o treść § 54 ust. 1 OWU zwykłym listem poleconym nie oznacza domniemania doręczenia korespondencji.

Pozwany zażądał oddalenia apelacji dzielając ustalenia i ich ocenę prawną wyrażoną przez Sąd I instancji. Dodatkowo pozwany podał, iż Bank (...) SA udziela pracownikom dwa rodzaje pełnomocnictw. Pierwsze, to pełnomocnictwo procesowe do zastępowania Banku przed sądami i innymi organami orzekającymi oraz organami egzekucyjnymi w sprawach związanych z działalnością Biura Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w S. Oddziału - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W., które m.in. obejmuje umocowanie do wszelkich czynności procesowych a także czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji, w tym do reprezentowania przed ww. organami, na podstawie niniejszego pełnomocnictwa umocowany może działać jednoosobowo. Drugim zaś rodzajem pełnomocnictwa jest pełnomocnictwo do składania łącznie z drugą osobą oświadczeń woli w zakresie czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności wykonywanych przez Oddział - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W., w tym do podpisywania bankowych tytułów egzekucyjnych. Pełnomocnictwo to upoważnić ma do dokonywania czynności w zakresie istniejących zobowiązań m.in. do takich jak: wystawianie tytułów egzekucyjnych, wypowiedzanie umów, zawieranie umów restrukturyzacyjnych, zmiany istniejących zabezpieczeń oraz ustanawianie nowych, wystawianie zaświadczeń o stanie zadłużenia, a także wyciągów z ksiąg bankowych. Składane oświadczenia woli w oparciu o powyższe pełnomocnictwo mają na celu dochodzenie (zarządzanie) wierzytelności poprzez restrukturyzację i windykację, a także podejmowanie efektywnych działań w celu ich odzyskania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie była zasadna.

Podzielając co do zasady ustalenia i wnioski poczynione przez Sąd I instancji zauważyć dodatkowo należy, iż zapisy „Umowy kredytu mieszkaniowego (...) K. hipoteczny z oprocentowaniem zmiennym” zostały podzielone na dwie części: część szczególną umowy (CSU), która indywidualizuje i uszczegóławia postanowienia umowne oraz część ogólna umowy (COU), z której treści wynika, iż zawiera ona zespół norm mających zastosowanie w relacjach ze wszystkimi klientami pozwanego banku, którzy zawierali umowy dotyczące takiego samego produktu bankowego. Uwagę zwraca to, iż kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy regulacje, tj. § 34 i 40 zamieszczone zostały w COU, co nakazuje interpretację tych zapisów w powiązaniu z innymi postanowieniami umownymi.

Istotną kwestią jest to, iż strony zawarły umowę kredytu z oprocentowaniem zmiennym, spłacanego w ratach kapitałowo - odsetkowych (ANNUITELOWYCH), co zostało wprost określone w nazwie umowy kredytu oraz Rozdziale 1 COU „Definicje pojęć” (§ 1 pkt 16), z którego wynika, iż wysokość każdej z rat jest stała w okresie obowiązywania stopy procentowej. Ustalono, iż wysokości stóp procentowych (będące sumą marży i stawki referencyjnej) będą obowiązywać w okresach trzymiesięcznych przy czym zmiana wysokości stawki referencyjnej nastąpi w dniu wymagalności raty kredytu, co powoduje zmianę oprocentowania (§ 5 COU). Następnie ustalono, iż w przypadku braku ROR kredytobiorca dokonuje wpłaty na rachunek techniczny prowadzony przez bank w celu spłaty kredytu. Ze środków zgromadzonych na tym rachunku bank potrąca kolejną ratę kredytu, zaś kredytobiorca zobowiązuje się zapewnienie do 10 dnia każdego kolejnego miesiąca środków pieniężnych w wysokości co najmniej równiej racie spłaty kredytu (§ 22 ust. 2 COU). Powyższa regulacja jest pochodną zapisu zamieszczonego w § 7 ust. 6 (CSU) - spłata kredytu następuje do 10 dnia każdego miesiąca.

Ustalenia te należy uzupełnić o stwierdzenie, iż COU przewidziały dwa rodzaje informacji przesyłanych kredytobiorcom listem zwykłym:

1. zawiadomienia - o wysokości spłat, co 3 miesiące w § 24 ust. 1 i 2,
2. przypomnienia o kwocie należności z tytułu zaległej raty kredytu w § 34.

Istota powyższych ustaleń sprowadza się do tego, iż już z treści umowy kredytowej wynikała dla powodów wiedza o terminie płatności każdej z rat, o tym, iż raty te w okresach kwartalnych miały stałą wysokość i o tym, że o zmianie wysokości kolejnych rat Bank ma co 3 miesiące zawiadamiać kredytobiorców, którzy zobowiązali się zapewnić do 10 dnia każdego kolejnego miesiąca środki pieniężne w wysokości co najmniej równej racie spłaty kredyt. Analiza umownych aktów staranności powodów wskazuje na to, iż przy ich dochowaniu powodowie jako kredytobiorcy muszą posiadać wiedzę o ewentualnych zaległościach. W takim kontekście przypomnienie o kwocie należności z tytułu zaległej raty spłaty kredytu (§ 34 ust. 1 COU) ma jedynie charakter informacyjny, gdyż kredytobiorca dokładając zwyczajnych aktów staranności musi posiadać wiedzę o swoich zaległościach.

Istotą zatem wypowiedzenia umowy kredytowej, w myśl § 40 pkt 1 COU będzie niedokonanie przez kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach do 10 dnia każdego kolejnego miesiąca (§ 7 ust. 6 CSU). Strony nie upoważniły banku do arbitralnego ustalania innych terminów spłaty rat, niż wynikających z przytoczonego przepisu. Interpretacja § 40 pkt 1 COU zaproponowana przez powodów, a sprowadzająca się do uwarunkowania możliwości wypowiedzenia umowy do doręczenia kredytobiorcy przypomnienia o kwocie należności z tytułu zaległej raty kredytu pozostaje w sprzeczności z brzmieniem tej normy oraz z charakterem „przypomnienia”. Utożsamianie przez apelujących „przypomnienia” z instytucją opisaną w art. 61 § 1 k.c. jest nieadekwatne do charakteru „przypomnienia”, które nie może być utożsamiane z oświadczeniem woli, lecz co najwyżej wiedzy o „kwocie należności z tytułu zaległej raty spłaty kredytu”.

Co prawda, wbrew ustaleniom Sądu I instancji, pozwany nie wykazał, aby wystosował od powoda analogiczne jak w stosunku do powódki „przypomnienie” z dnia 9 maja 2011 r. (k. 117), jednakże jak zaznaczono w powyższych rozważaniach okoliczność ta nie ma praktycznego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Powodowie nie objęli zarzutami apelacyjnymi kluczowych dla niniejszej sprawy ustaleń dotyczących kwot i terminów uiszczania rat kredytu, a zwłaszcza tego, iż uiszczali raty kredytu w sposób zgodny z umową do stycznia 2011 roku, że w kolejnych miesiącach były one uiszczane w sposób nieterminowy i w różnej wysokości, a w maju oraz czerwcu 2011 roku nie uiszczono żadnych kwot i tego, że na dzień wypowiedzenia umowy kredytowej powodowie posiadali zaległość w kwocie 1.481,25 zł. Nie zakwestionowano również ustaleń dotyczących odebrania przez powodów pisma zawierającego wypowiedzenie umowy kredytowej.

Za niezasadne uznać również należy zarzuty powodów dotyczące ustalenia przez Sąd I instancji, iż pracownicy pozwanego E. F. (2) i W. K. (2) posiadały pełnomocnictwo pozwanego do wypowiedzenia umowy kredytowej. Sąd odwoławczy podziela tu argumentację Sądu I instancji, która nie skupia się na samym brzmieniu pełnomocnictw, lecz dokonuje ich funkcjonalnej interpretacji związanej ze strukturą organizacyjną pozwanego Banku. E. F. (2) i W. K. (2) zostały umocowane do składania łącznie z drugą upoważnioną osobą, oświadczeń woli w zakresie czynności dotyczących dochodzenia wierzytelności wykonywanych przez Oddział - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W. (k. 144 i 145). Niezaprzeczony przez powodów fakt, iż wierzytelność wobec powodów została „przekazana” do szczecińskiego Biura Oddziału - Centrum Restrukturyzacji i Windykacji w W. w marcu 2011 roku, a więc w czasie, gdy powodowie już w sposób niesystematyczny regulowali raty kredytowe, wskazuje na to, iż nietypowe, z punktu widzenia codziennych czynności bankowych czynności zostały powierzone wyspecjalizowanej jednostce organizacyjnej pozwanego Banku.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o treść art. 385 k.p.c. oddalono apelację powodów. O kosztach postępowania apelacyjnego nie rozstrzygano, ponieważ pozwany nie wykazał, aby takie poniósł.